

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El govern veu l'acord pel català com "un bon punt de partida"

■ L'executiu aposta per ampliar el consens al voltant del pacte que inclou el castellà com a llengua d'ús a l'escola
■ Junqueras contraposa la cohesió d'Esquerra davant de "projectes que prioritzen les seves disputes internes"

Foto de grup del govern, ahir, als jardins del Palau de Pedralbes ■ EFE / ANDREU DALMAU

Emili Bella
BARCELONA

El govern dona per bo l'acord entre els grups parlamentaris d'ERC, Junts per Catalunya, el PSC i En Comú Podem que reconeix el castellà com a llengua d'ús a l'escola i pretén blindar la immersió en català davant l'embat de la justícia espanyola, però considera que és només un punt de partida i que cal ampliar-ne el consens social. "És una bona proposta", en paraules de la portaveu de l'executiu, Patricia Plaja. La Generalitat "posa en valor" el consens

polític a què han arribat les quatre formacions, però bé que és un consens amb peus de fang, després que Junts deixés "congelat" el seu concurs davant l'onada de crítiques a l'acord.

Fonts de l'executiu i fonts participants en les negociacions recorden que hi va haver una feina prèvia amb el sector per treballar l'acord, que incloïa Òmnium Cultural i diverses entitats de l'àmbit lingüístic. En un comunicat, l'entitat independentista va evitar qüestionar el pacte i va reclamar encara més consens.

En qualsevol cas, el go-

vern deixa en mans dels partits esmenar la proposta de modificació de la llei de política lingüística en el tràmit parlamentari. Si Junts se n'acaba despenjant definitivament, caldrà veure si ERC l'aprova amb socialistes i comuns, fet que donaria ales als qui acusen els republicans de buscar un tripartit. El cap de l'oposició, el socialista Salvador Illa, va reclamar ahir a Junts que compleixi amb el pacte contret: "Quan se signa un document s'ha de respectar."

Els consellers d'ERC i els de Junts coincideixen en el compromís del go-

vern en la defensa del català com a llengua vehicular a l'escola i treballen per trobar tots els mecanismes possibles per posar fi a la judicialització de la llengua. Així ho van expressar en la segona jornada de treball i coordinació dels membres de l'executiu celebrada ahir al Palau de Pedralbes, una trobada a la qual van arribar després d'una setmana turbulenta en què els socis no van ser capaços ni de fer-se una fotografia unitària a favor del català a l'escola, amb diferències sobre els Jocs Olímpics d'hivern i amb la polèmica participa-

La frase

"És una bona proposta, un bon punt de partida. Cal donar valor al consens existent i ampliar-lo"

Patricia Plaja
PORTAVEU DEL GOVERN

ció de Junts en un acord que s'ha interpretat com una claudicació davant la sentència del 25% de castellà per part de sectors tant del partit de Carles Puigdemont com la CUP i una bona part de la comunitat educativa.

La primera trobada es va fer el setembre passat a la Vall d'en Bas (Garrotxa) en plena polèmica per l'ampliació de l'aeroport i dues setmanes després va esclatar la crisi per la composició de la taula de diàleg amb el govern espanyol.

"La societat està molt més a l'altura que alguns dels seus representants polítics", va etzibar ahir el líder d'Esquerra, Oriol Junqueras, des de Tarragona, sense esmentar directament Junts ni l'acord sobre el català a l'escola. El president d'ERC va assegurar que el seu partit és "l'espai polític més cohesionat", en contraposició amb "altres projectes que perden el temps barallant-se a casa seva" i que "prioritzen les seves disputes internes".

Entre les veus crítiques amb l'acord hi ha la del president Quim Torra -"No en el meu nom"- o la del cantant Lluís Llach, així com la Plataforma per la Llengua, l'Assemblea Nacional Catalana o el Consell per la República, que, com la CUP, aposta per la vehicularitat única del català a l'escola.

Milers de persones es van manifestar a la tarda "davant de l'acord contra el català" per defensar el model actual d'escola catalana, convocats pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i Arran, amb el suport d'uns reapareguts CDR i molts altres col·lectius. Rere la pancarta "Defensem el català", la protesta va anar de l'Arc de Triomf, a tocar del TSJC, que és qui es va treure el 25% de castellà de la màniga, fins a la plaça de Sant Jaume, entre crits de "botiflers" contra els firmants de l'acord. ■

Aragonès signarà la setmana que ve el decret de la consulta dels Jocs

E.B.
BARCELONA

El president de la Generalitat, Pere Aragonès, signarà la setmana vinent el decret de convocatòria de la consulta popular sobre els Jocs Olímpics d'hivern 2030, segons va anunciar ahir la portaveu de l'executiu, Patricia Plaja, des-

prés que s'hagi tancat un acord tècnic amb el govern d'Aragó i el Comitè Olímpic Espanyol per repartir les proves esportives. Tot i que el govern del president aragonès, Javier Lambán, va negar tal acord, Plaja va mantenir que el pacte existeix i està tancat. L'executiu pretenia anunciar-lo aquesta

setmana vinent, però es va filtrar. El Pirineu català donarà cabuda a "les proves reina" -segons el govern-, les disciplines d'esquí, *free style* i esquí de muntanya, mentre que a Barcelona es farà l'hoquei gel. La portaveu no va concretar, però, en quines comarques tindrà lloc la consulta més enllà de la vegue-

ria de l'Alt Pirineu i Aran, ja que hi ha negociacions entre els socis perquè s'ampliï al Ripollès, el Solsonès i el Berguedà. Tampoc no es coneix si la pregunta serà finalment binària, com va anunciar Plaja fa un parell de setmanes, fet que seria contrari als interessos del comitè olímpic. ■

El president, Pere Aragonès, ahir, a Pedralbes ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Gerard Furest** Coordinador de la comissió de llengua de la Intersindical Educació

“Hi ha instituts on es fa un 80% de classes en castellà”

DEFENSA • “La lluita per la immersió lingüística l’hem d’afrontar fins i tot més que la defensa de la independència” **PLA** • “La immersió lingüística o és igual a tot arreu del país o no és immersió, sinó un projecte plurilingüe” **DECRET** • “Es vol acatar la sentència per la porta del darrere i que hi hagi una autonomia de centres a l’hora de decidir si s’aplica o no la immersió”

Rosa M. Bravo
BARCELONA

Furest analitza, des de la seva experiència com a professor de català i coordinador de la comissió de llengua de la Intersindical Educació, la situació de la llengua als centres educatius.

A la Intersindical defenseu el pla lingüístic únic per als centres educatius. Per què?

La immersió lingüística o és igual a tot arreu del país o no és immersió, sinó un projecte plurilingüe i intercultural, com al País Valencià, o un decret de mínims, com a les Illes Balears, on es pot fer d’un 50% d’immersió a un 100%. El govern ha d’agafar el timó i fer un pla lingüístic únic a totes les escoles i instituts del país, assumir-ne la responsabilitat. Si fa això, l’acompanyarem en la mesura en què mostrin compromís i valentia en la defensa de la immersió. És una lluita que hem d’afrontar fins i tot més que la defensa de la independència.

Quina és la realitat que es viu als instituts i a les escoles?

El decret d’immersió és del 1992 i no s’ha complert mai de manera generalitzada, especialment a secundària. Els últims anys hi ha hagut una gran deixadesa de l’administració en diverses qüestions, com la formació lingüística del professorat que entra en el sistema. Se li ha d’explicar què és la immersió, per què és bona i quins són els beneficis per a l’alumnat. D’altra banda, el govern té determinades competències, entre les quals hi ha la inspecció educativa, i ha de vetllar perquè es compleixi la immersió. S’ha de tenir en compte en aquells instituts on hi ha un 70% o un 80% de classes en castellà.

Tant?

N’hi ha. A Intersindical Educació hem obert una bústia de

Furest, fotografiat en la manifestació de dimecres passat contra la sentència del 25% ■ R.M.B.

queixes lingüístiques, i estem rebent queixes d’alguns centres d’FP que fan fins a un 80% de classes en castellà. Això passa a secundària, i a la formació professional la cosa és molt escandalosa, especialment a l’àrea metropolitana de Barcelona. Els professors han de fer la classe en català i han de tenir material adequat per impartir-la.

Per què passa això a l’FP?

Potser pel tipus d’alumnat, està

més castellanitzada. És un sector on la formació sociolingüística ha de ser prioritària perquè els professors mantinguin la llengua amb els alumnes. Alguns professors diuen que fan la classe en castellà per connectar millor amb l’alumne, quan el que li fan és un perjudici pedagògic i lingüístic. La immersió és el que garanteix que hi hagi igualtat de llengües oficials. Especialment a l’àrea metropolitana hi ha alumnes que no tenen

un accés en condicions a la llengua, quan ha de ser per a tots els estrats socials i sobretot per a les classes populars.

És una conseqüència de la manca d’inspecció d’Educació?

El Departament ha de donar l’ordre als inspectors de zona que això ho vigilin, perquè el problema de la llengua l’han deixat totalment desatès. I quan dic inspeccionar també dic acompanyar, explicar, formar.

Professor al sindicat

Furest (Figueres, 1980) és graduat en filologia catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona i va començar a exercir com a professor de secundària el 2004. El seu pas com a docent de català en diversos instituts de l’àrea metropolitana li ha donat una visió de l’estat de la llengua a les aules que es reflecteix en el llibre *Decàleg irreverent per a la defensa del català* (Núvol). Ara es dedica a defensar la llengua i l’educació des de la Intersindical.

Què li sembla el decret que va presentar Cambray dimarts?

Cambray parla d’ús de llengües en funció del context sociolingüístic. Això es basa en les orientacions curriculars que Bargalló va enviar als centres educatius el 2018, en què no parlava d’immersió i sí d’adaptació al context sociolingüístic. Per tant, pensem que es vol acatar la sentència per la porta del darrere i que hi hagi una autonomia de centres a l’hora de decidir si s’aplica o no la immersió. La immersió, o és igual a tot el país o no és immersió.

El que han pactat els partits és introduir la vehicularitat del castellà i sense fixar percentatges

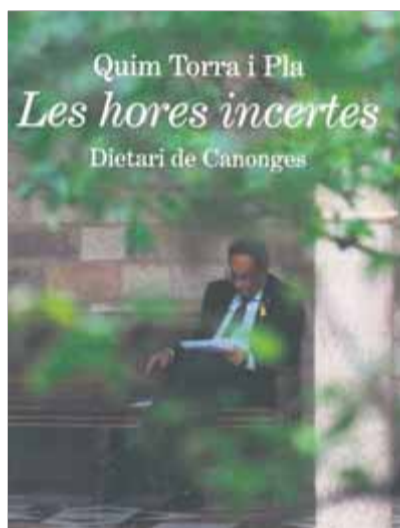
L’acord dels partits per reformar la llei de política lingüística és la fi de la immersió?

Doncs sí. Ja sabíem que la immersió no es compleix als centres, ja sabíem que la LEC diu que els projectes lingüístics de centre es poden adaptar a la realitat sociolingüística, però el que han pactat els partits és introduir de manera no directa però clara la vehicularitat del castellà i sense fixar percentatges. És a dir, pot ser menys del 25% però també pot ser més. L’acord per canviar la llei parla de l’ensenyament de, i aquesta és la clau, en les llengües oficials. I això vol dir que el castellà passa a ser llengua vehicular, fet que suposa la liquidació de la immersió de manera legal. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Avançament editorial 'Les hores incertes'

Experiències des de la presidència

LES HORES INCERTES.
DIETARI DE CANONGES
Autor: Quim Torra i Pla
Editorial: Símbol Editors
Pàgines: 295

Presentació del llibre 'Les hores greus', de Quim Torra, fa un any, a Girona ■ QUIM PUIG

Les hores incertes és la crònica quotidiana en forma de dietari que el president Quim Torra va escriure entre el primer de maig i el primer d'octubre del 2020, quan va ser inhabilitat per l'Estat espanyol. Amb una prosa directa i lírica a la vegada, el llibre recull l'activitat pública i els pensaments més íntims del president en uns moments de forta convulsió política i social per l'ofensiva judicial, política i mediàtica dels poders de l'Estat contra l'independentisme català i la crisi de salut pública causada per la covid-19. Les primeres setmanes d'aquest dietari de Canonges, que abasten el període comprès entre el 15 de març i el 30 d'abril del 2020, van ser publicades en el llibre *Les hores greus*. Aquest és un fragment del pròleg.

La legislatura, després de quatre intents fallits d'investidura, començava amb la meua elecció com a president, però sense un govern —perquè Espanya no va acceptar el nomenament com a consellers de presos polítics ni exiliats—, i acabava amb un govern sense president, a causa de la meua inhabilitació. Rellegida sencera la frase anterior, s'entenen millor les greus i extraordinàries circumstàncies que van acompanyar-me des del 14 de maig del 2018, quan, en la segona votació, per un ajustat 66 a 65, sortia investit 131è president de la Generalitat de Catalunya, fins al 28 de setembre del 2020, quan vaig ser inhabilitat per haver-me negat a donar l'ordre que es retiressin dels edificis públics —començant pel Palau de la Generalitat— les pancartes i els llaços grocs en suport dels presos polítics i dels exiliats.

Gairebé dos anys i mig viscuts perillosament: les pressions d'arreu i de tota mena per constituir el que s'anomenava "govern efectiu", les trobades i converses a les presons i l'exili, la moció de censura al president Rajoy, les visites del rei Borbó a Catalunya, governar una administració atemorida després del pas del 155 i les amenaces rebudes en tots els àmbits, les reunions amb el president Sánchez, els viatges internacionals als EUA, Eslovènia, Escòcia, Portugal i Bèlgica, la meua relació amb Junts, ERC i la CUP —perquè no vaig tenir cap mena de relació ni conversa ni negociació amb cap membre de cap altre partit, excepte les oficials i públiques, perquè o havien donat suport al 155 o formaven part del go-

vern espanyol, a qui vaig considerar sempre adversari de Catalunya—, l'inici del Consell per la República i del Debat Constituent, com vam aconseguir tornar els pressupostos del president Sánchez, els llaços grocs, els CDR, el judici als presos polítics, la sentència, les marxes per la llibertat i plaça Urquinaona, els Mossos, la meua proposta de ratificació de l'1-O abans d'acabar el mandat, la moció de censura presentada per Ciutadans, la retirada del meu escó per part del president del Parlament —Roger Torrent—, la covid, la inhabilitació. D'altra banda, els desastres naturals —l'incendi de la Ribera d'Ebre, el temporal *Glòria*— i l'explosió de la petroquímica. Ah, i el mentrestant, que per a mi era només una paraula i ara constato que és la política de tot un govern.

No és el moment d'explicar amb detall una presidència tan crítica i tan convulsa. Però tinc la intenció que les generacions futures entenguin —tal com jo ho vaig viure— per què continuem sent unes províncies dins d'Espanya. Hi haurà temps per fer-ho —i em proposo fer-ho—, acabat aquest dietari de Canonges, primer, amb el diari de la campanya electoral fins a la meua designació i, després, amb les memòries del maig del 2018 al setembre del 2020. Ho vaig dir des del primer moment: la ciutadania, aquest fantàstic poble de Catalunya que ho ha donat tot, sempre i cada dia, té el dret d'exigir explicacions. I jo tinc el deure de retre comptes. Però la situació de representació política que viu Catalunya m'obliga, encara, a esperar el moment oportú.

Si *Les hores greus* era el llibre d'una

solitud, *Les hores incertes* ho és de la impotència de viure tancat dins de la gàbia autonòmica. En dos sentits: sobre la covid i sobre l'atzucac independentista. Mentre depenguem de l'arquitectura legal i institucional de l'Estat espanyol, els catalans no podrem assolir mai els nivells de qualitat de vida i de serveis que la societat catalana es mereix i es guanya treballant. Si en un any ordinari, 15.000 milions s'esfumen del país per efecte del dèficit fiscal i buiden les arques de la Generalitat, la situació passa de dramàtica a catastròfica quan, a més, apareix un fet tan greu com una pandèmia. Crec que aquesta anàlisi és àmpliament compartida per la majoria dels catalans. I, de fet, entre altres motius, va ser aquest convenciment el que va engrossir el moviment independentista dels darrers anys fins a aconseguir que l'any 2015 CDC i ERC (Junts pel Sí) i la CUP es presentessin a les eleccions amb un programa rupturista que demanava el vot per una declaració unilateral d'independència al cap de divuit mesos —els primers— i immediata —els segons—, després redefinida amb un referèndum d'autodeterminació previ.

Era la conclusió lògica i assenyada per aconseguir la independència. I va arribar el primer d'octubre. La gent va fer-lo possible desbarborant alguns plantejaments que no partien, precisament, de preveure l'èxit de participació que finalment hi va haver. L'endemà de l'1-O, tanmateix, tot canvia. Complir les lleis de transitorietat era, senzillament, acabar en una revolució democràtica. I no es va ser capaç de portar-la a terme. Potser perquè les revolucions no es poden controlar. Només un gest massiu de desobediència col·lectiva i sostinguda podia fer-ho possible.

Tot anava en aquesta direcció després de l'1-O i el 3-O, i diria que fins i tot el món l'estava esperant després de l'atac dels policies espanyols als votants catalans. Mai vam ser-hi tan a prop com aquells dies. Tota la resta d'aquell mes d'octubre va ser una cursa desesperada per evitar el que s'havia fet inevitable davant dels ulls dels ciutadans —i futurs votants—. La ciutadania encara tenia la força suficient per empènyer. La sortida final, en un acte entre agònic i wagnerià, va ser aprovar una declaració d'independència, que no es va voler sostenir al carrer i a les institucions. Un greu error, perquè a Espanya tant li fa si vas de veres o no. Com va afirmar la consellera Clara Ponsatí, "Espanya no perdona".

Ara, però, és tard per lamentar-se'n: no vam aconseguir la independència i continuariem sent una autonomia i, com una autonomia tutelada i amb les mans lligades a l'esquena, vam entrar a les hores greus de l'epidèmia. Crec que en el primer volum d'aquest dietari de Canonges es poden entendre perfectament els enormes perjudicis que va suposar afrontar aquesta crisi mundial, la pitjor en dècades, amb aquelles minses competències que van quedar-nos després de l'estat d'alarma. Però va tenir un efecte didàctic, si se'm permet l'expressió: va fer caure el castell de cartes autonòmic, aquell intent de fer veure que som alguna cosa més que una de les disset agrupacions provincials que té l'Estat espanyol.